

predlogov, poslanec Robič je zahteval s posebnim predlogom razširitev volilne pravice, jaz pa ustanovitev slovenske kmetijske šole v našem ali pa celjskem okraju. Zadnja beseda se še o teh predlogih ni govorila. V drugem zasedanju se je vršila važna volitev deželnega oobornika. Izmed Slovencev je izvoljen zopet poslanec Robič in sicer s pomočjo bauernbündlarskih glasov. Toda povdarjati moramo, da so nam ti sami radi dali glasove, da nismo prosjali za-nje. Kako bo ravnala nemška večina v bodoče z nami, ne vemo. Vstrajajte ob naši strani, tem lažje je nam poslancem potem delovati za Vaše koristi.

G. dr. Mayer govori o veliki potrebi gospodarske izobrazbe in gospodarskega napredka ter zahteva ustanovitev strokovnih kmetijskih šol.

G. župan velenjski, g. Skaza, je stavil naslednje resolucije, ki so bile enoglasno sprejete:

1. Z ozirom na to, da je bilo mogoče nemškimi poslancem vseh frakcij združiti se v eno narodno skupino, želeti bi bilo in pričakuje se, da bi se tudi slovanski poslanci vseh frakcij, posebno pa jugoslovanski, združili v tako parlamentarno skupino, koja ima varovati v prvi vrsti obče slovenske zadeve.

2. Ker se na gospodarskem in narodnem polju v kljub temu, da so se udali deželni poslanci in zopet vstopili, nič ni storilo, ponovimo že tolikokrat izraženo željo, da se za slovenski del naše kronovine napravi posebni politični oddelek.

3. Pričakuje se, da se nam dado, ker naše srednje šole potrebam ne zadostujejo in je treba višjih izobraževalnih zavodov, posebno obrtnih, strokovnih in kmetijskih šol, čim preje ustanovljenja enakih zavodov.

S tem je bilo zborovanje končano in predsednik dr. Mayer isto zaključil ter se zahvalil g. okrajnemu glavarju za njegovo naklonjenost.

Kresovi v čast sv. Cirila in Metoda.

Mariborski Slovenci so zakurili kres pri Sv. Urbanu še le na dan sv. Cirila in Metoda, dne 5. julija, ker jih je na predvečer zadrževalo slabo vreme. Zbralo se je okoli kresa več Mariborčanov in mnogo kmetskega ljudstva. Ob plamtečem kresnem ognju so storili oblubo, da bodo njih srca

vedno gorela za blagor slovenske domovine, kakor so gorela srca sv. solunskih bratov.

Pri Sv. Barbari pri Mariboru so posebno lepi kresovi goreli v čast sv. Cirilu in Metodu, eden v Jablancah in dva v Zinkarcih. Še več bi jih bilo, da ni neugodno vreme preprečilo priprave. S hriba Sv. Barbare smo kljub slabemu vremenu našli lepo število kresov.

Pri Kapeli blizu Radgone je razun drugih kresov gorel na hribu cerkve mogočen kres v znamenje, da tukajšnji Slovenci bedijo in slavijo spomin na slovenska blagovestnika. Mogočna pesem je donela — slavila sveta Solunjana!

Pri Sv. Juriju ob Ščavnici so v kljub dežju zakurili tukajšnji Slovenci več kresov. Lepo jih je bilo gledati, posebno slaptinski se je odlikoval. Streljanje se je razlegalo po temni noči in tudi petje se je slišalo. Kakor plamen ognja, tako so se dvigala naša srca proti nebu s tiho, pa srčno prošnjo: »Sv. Ciril in sv. Metod, rešita slovenski rod!«

Buče pri Kozjem. Na predvečer sv. Cirila in Metoda so nameravali fantje zažgati po naših lepih holmih mnogo kresov. Pa dež je to njihovo nameravanje marsikje preprečil. A v kljub grdemu vremenu so zažgali še vendar lepo število kresov. Našli smo jih trideset po naših krajih. Tudi na daljnem Boču smo videli goreti kres, ki je bil od daleč videti kakor da bi v oblakih gorelo.

Iz Zdol pri Kozjem. Ciril-Methodovi kresovi so po staro običajni navadi zopet letos v prav obilnem številu plapolali po naših slovenskih gričih in dolinah. Iz našega Zdolskega hribčeka je krasen razgled daleč na okoli, posebno čaroben razgled je bil na večer pred sv. Cirilom in Metodom. Razgledovalec je videl nebroj Ciril-Methodovih kresov, ki so široma na okrog plapolali proti nebeskim višavam. Še kres iz daljne Donačke gore se je videl, ki je na sredini nje plapolal. Še mnogo več bi bilo kresov, a žalibog deževno vreme je nekoliko oviralo. Pa narodnokatoliški Slovenci se niso ustrašili mokrega vremena, ampak palili so v kljub vsemu velikanske Ciril-Methodove kresove. Zažgal se je toraj tudi na Zdolah v predvečer velikanski kres, ki je oznanjeval, da tukaj prebivajo verni Slovenci.

Kako ste naredili to, tega si ne morem nikakor predstavljati, a toliko vam lahko rečem, da ste storili nekaj velikega, kar je nam vsem uganka. Vi si niti misliti ne morete, kake narave je bil vaš gojenec, in zato tudi ne morete soditi o tem, kaka izprememba se je zgodila v par mesecih z njim. Ako sem prišel popreje v konak in sem Petra nagovoril, mi je fantalin pokazal jezik in jo pobrisal strani. Zdaj mi vselej poda roko, odgovori dostojno na vsako vprašanje in govori z menoj kot vsak pameten človek.

Jaz sam sem imel seveda nad svojim gojencem tudi prav odkritosrčno veselje. Videl sem, da postane Peter s časom odločen, junaški, pravi srbski značaj. Nekeč sem ga prav občutno kaznoval. Peter se je izjokal v kotu, kamor sem ga bil postavil v kazen, in potem stopil k meni rekoč:

»Gospodine, kaj ne, da tega ne poveste v konaku?«

»Petar, to ostane med nama!« ga potolažim.

In ko je videl, da ni živa duša niti besedice izvedela o tem, je postal še bolj udan in zaupljiv do mene. Vsak dan je molil kleče na postelji. Takrat so se Črnogorci borili s Turki. Petra je to silno žalostilo, in nekeč po molitvi mi pravi: »Ali veste, gospodine, kaj sem molil?«

Iz Šent Jurija ob juž. žel. V soboto t. j. 4. julija so mladeniči slovenske požarne brambe v Krajncici zažgali velikanski kres na hribu Resevna. Mogočno so doneli strelji topičev na vse strani, oznanjajoč, da bivamo tukaj zavedni Slovenci! Veseli smo prepevali razne slovenske pesmi in se pošteno razveseljevali. Mnogostevilni kresovi, katerih smo našli 280, so jasna priča, da tli v nas prava ljubezen in navdušenje do slovanskih bratov sv. Cirila in Metoda. Res, lepa čast sv. Cirilu in Metodu; pa tudi v probudo mladine in narodnega življenja sploh. Da bi pač ogenj pravega rodoljubja srca vseh Slovencev razsvetljeval in ogreval, da bi se nevstrašeno in nesebično borili za svetinje slovenskega ljudstva, kakor sta se pogumno borila zanje sv. Ciril in Metod. Naprej mladina!

Sv. Lenart pri Brežicah. Na predvečer slovan. bratov sv. Cirila in Metoda smo žgali veličasten kres, imeli umetni ogenj, a topiči so grmeli, kakor bi se Turek bližal. Strel iz topičev je privabil vso slovensko inteligenco iz Brežic. — Pevski zbor je prišel polnoštevilno ter nam zapel par krasnih pesmic kakor »Lepa naša domovina« in več drugih. Nato smo se zbrali pri g. Šetincu, po domače Bartoletu, kateri nam je pripravil krasne prostore pod milim nebom. Pri tej domači veselici smo se veselili ter navduševali za našo sveto narodno stvar. Tukaj zbrani Slovenci so darovali za družbo sv. Cirila in Metoda v Ljubljani 8 K.

Iz Save pri Litiji. Na predvečer slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda je pri nas gorelo po hribih in dolinah lepo število kresov. Posebno so trije lepo žareli, dva na Zakrajšekevem hribu, eden pa na Korpah, ki so čarobno razsvetljevali prijazno savsko dolino; lepo sta tudi žarela kresova na Vačah in v Litiji. Pokanje topičev se je čulo od blizo in daleč do polnoči notri od kranjskoštajerske meje. Živela katoliška narodna zavest! —n—k.

Dopisi.

Legen pri Slovenjgradcu. Neznosna vročina. Vse medli in veni. Črni oblaki kupičijo se nad sv. Uršulo. Blisk šviga za bliskom, grom bobni, zemlja se trese, kakor bi hotela izbruhniti vse podzemeljske sile; — tresk, in začele so padati ledena zrna. — Iskreni zdihljej: »Sv. Ciril in Metod,

»Tega pa ne vem!« mu odvrnem ginjen, »daj, to mi moraš povedati.«

In devetletni dečko ponovi molitvico, ki jo je bil sam sestavil: »Ljubi Bog! Dodeli črnogorskim bratom v vojski proti Turkom tako moč, da bo vsaki izmed njih odsekjal z jednim mahljajem najmanj vsaj deset turških glav!«

Pohvalil sem Petra vsled te originalne molitve, in bil je silno vesel.

Zavest narodnega ponosa je bila pri Petru že v rani mladosti nenavadno razvita. Srbija mu je bila nad vse na svetu. »Ja sam Srbin!« tako je večkrat govoril s ponosom na svojo narodnost. Turke je sovražil kot zaprisežene sovražnike svoje domovine. Ko smo na potovanju v Karlove vare ogledovali cesarsko palačo na Dunaju, gradova Schönbrunn in Laksenburg, ni bil Peter prav nič iznenaden vsled lepote cesarskih palač, ampak večkrat je malomarno rekel: »To ima moj oče tudi!«

Nada, da postane iz mladega Petra nekdanj vrl, za svoj srbski narod navdušen knez, je bila torej v polni meri opravičena.

Drugo jutro je bil Peter ob osmih že pri meni. Celo dopoldne sva pridno delala; slikala in izrezovala sva podobe, in ko je bila ura poldne in sva šla v konak kositi, je nesel Peter seboj lesenega konja, ki sva ga bila izrezljala, posadil nanj jezdeca in ga oblekel v raznovrstne uniforme. Bil je kaj ponosen na to, da se take stvari izdelujejo v njegovi hiši.

Cele tri tedne sva se pečala s takimi opravili, in tako se me je bil privadil, da je komaj čakal, kdaj pojde zopet k meni. Vsak dan je prinesel kako novo stvar domov pokazati jo domačim. Naposled se me je tako privadil, da ga niti domov ni več mikalo in so nama opoldne pošiljali kosilo v najino hišico. Celo spal je navadno Peter pri meni.

Ne bom izgubljal nepotrebnih besedi, kako sem privadil svojega gojenca resnemu delu, da sem ga začel podučevati v branju, pisanju, računstvu in drugih predmetih. Kar samo ob sebi je prišlo do tega in sam nisem vedel, kako. Kako se je izpremenil Peter v par mesecih v vsem svojem vedenju in značaju, o tem priča sledeča zgodnica. Kakih šest mesecev po mojem prihodu v Beograd me je obiskal Garašanin in mi dejal: »Gospod doktor! Prihajam vam čestitat v imenu celega srbskega naroda na vaših uspehih, ki ste jih dosegli pri princu v kratkem času.